

Neboj se, země, jásej a raduj se, neboť veliké věci vykoná Hospodin. Jásejte a radujte se z Hospodina, svého Boha. /Jóel 2,21.23/

1S 13,5-14 Saulova pošetilá oběť 1J 1,5-7

Mk 13,35-37

/před doznáním vin: Iz 64,4b-5.7-8, po DV: Iz 64,3/

Sestry a bratři,

advent je nadějeplná doba očekávání a přípravy na příchod Vykupitele Ježíše Krista /od latinského adventu = příchod/. Každoročním prožíváním adventu a slavením adventní liturgie si církev připomíná dlouhé očekávání SZ proroků, kteří připravovali lidstvo na příchod Mesiáše. Zároveň v tomto období my věřící křesťané oživujeme /více než jindy/ touhu po 2. příchodu Krista na konci časů, ale také a především touhu po jeho příchodu do svého vlastního života. První slavení adventu se objevuje v jižní Galii a ve Španělsku koncem 4. stol. Od 12. stol. se stal advent počátkem nového liturgického roku, který do té doby začínal Vánoce.

Naše moderní společnost má mnoho kladů a krásných stránek, ale některé skutečnosti a hodnoty opomíjí a jiné dokonce neprávem škrtá. Např. **očekávání**, trpělivé čekání není obecně považováno za nic kladného, za žádnou potřebnou a důležitou hodnotu. Naopak, reklamy nám znovu a znovu vnucují, že to, co chceme, můžeme mít samozřejmě *ihned*. Zavolejte ještě dnes... Napište sms ve tvaru... a ihned obdržíte... Všechno mít hned. Bez čekání, bez otálení, ale tedy i bez těšení se. Je to opravdu jen a jen výhoda? Neztrácí člověk nějakou důležitou dimenzi života? - Jsme zvyklí, že v naší společnosti máme téměř všechno stále a hned. Např. ovoce a zelenina jsou k dostání po celý rok. Nemusíme čekat na příslušné vegetační období u nás. Máme z dovozu i v zimě jahody, rajčata, vše, na co si vzpomeneme. A tomu jsou zvyklé i naše děti, vnoučata. Vysloví přání – chtěl bych tohle, a my jim to hned koupíme, pořídíme. Někteří moudří rodiče řeknou – počkej, až budeš starší, nebo počkej, za půl roku budeš mít narozeniny, budou Vánoce... Jiní rodiče však vyplňují přání svých dětí ihned. Nebo mladí lidé – raději si vezmou vysokou půjčku, zadluží se, protože chtějí mít všechno hned – super zařízení byt, auto,...

Nejde jen o náš vztah k věcem. Jde o náš vztah ke světu, k životu, k důležitým hodnotám, k lidem. – Četli jsme ze SZ příběh o Saulově pošetilé oběti. Izraelský král Saul měl 7 dní počkat na proroka Samuela, aby ten obětoval Hospodinu. Sedm dní – jeden týden – nám se to nezdá až zas tak dlouhá doba. Co to je týden?... Ten přece tak rychle uteče. My čekáme na něco mnohem déle... Ale v té vypjaté situaci před bojem to Saul nevydržel, nepočkal, ztratil nervy a obětoval sám. A to neměl. Byl za to kárán a nakonec i potrestán.

Je třeba vnímat a pochopit, že mnohé prostě musí dozrát, že všechno má svůj čas. Někdy je dobré a prospěšné počkat, očekávat, připravovat se na něco a těšit se. Bude to mít úplně jinou cenu po trpělivém čekání, po období těšení se. Jakou hodnotu má v našich očích to, co je vždy, okamžitě a snadno k mání? Víme o hodnotách, kterých nedosáhneme hned. Nadání, talent se musí rozvíjet. Umění – umělec se dlouhé roky hledá, učí se, často těžce pracuje.

Vzdělání – kolik let to trvá, kolik to dá dřiny, než člověk dosáhne potřebného vzdělání a vytouženého povolání. Podobně v mezilidských vztazích – v kamarádství, přátelství, ve vztahu muže a ženy... Mnohé potřebuje čas, mnohé musí dozrát, aby to přineslo trvalé plody. V církevním roce máme dvě období očekávání, přípravy a těšení se. Právě dobu adventní a potom čas postní. Je dobré, když máme dobu čekání vymezenou. Když víme – za týden, za měsíc, za půl roku... Je pro nás to čekání snadnější, když je to doba určitá, daná. Přijměme adventní čas jako DAR – dar k tomu, abychom se mohli na Kristův příchod připravovat, očekávat jej, těšit se. Amen.

/Jindřiška Buttová, 1. adventní neděle 27. 11. 2011/